

Sygnatura akt I C 148/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 stycznia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariola Klimczak

Protokolant: p.o. sekr. sąd. J. W.

po rozpoznaniu w dniu 28-12-2015 r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa **D. P., J. P.**

przeciwko (...) **S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego (...) S. A. z siedzibą w W. na rzecz powódki D. P. 25.000,00 (dwadzieścia pięć tysięcy) złotych, z odsetkami ustawowymi od dnia 1.11.2014 roku do dnia zapłaty.
2. Zasądza od pozwanego (...) S. A. z siedzibą w W. na rzecz powoda J. P. kwotę 25.000 (dwadzieścia pięć tysięcy) złotych, z odsetkami ustawowymi od dnia 1.11.2014 roku do dnia zapłaty.
3. W pozostałym zakresie powództwo oddala.
4. Nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Koninie kwotę 2.863,94 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, od zasądzonej części roszczenia.
5. W pozostałym zakresie kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.
6. Koszty zastępstwa procesowego pomiędzy stronami stosunkowo rozdziela i wobec tego zasądza od powodów na rzecz pozwanego kwotę 1800,00 złotych, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

M. K.

I C 148/15

UZASADNIENIE

Powodowie D. P. i J. P. w wniosli o zasądzenie od (...) S.A. z siedzibą w W., i tak na rzecz powódki D. P. kwoty 100 000,00 zł, z odsetkami ustawowymi od dnia 1 listopada 2014 roku do dnia zapłaty, na rzecz powoda J. P. kwoty 100 000,00 zł, z ustawowymi odsetkami od dnia 1 listopada 2014 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów kosztów procesu. W uzasadnieniu żądania podali, że w dniu 13 maja 2003 roku doszło do wypadku komunikacyjnego, w następstwie którego śmierć ponieśli syn powodów - M. P. oraz sprawca zdarzenia - R. K.. Prowadzone postępowanie karne zostało umorzone z powodu śmierci sprawcy zdarzenia postanowieniem Prokuratury Rejonowej w T. z dnia 8 sierpnia 2003 roku. Samochód sprawcy tego wypadku komunikacyjnego, w dniu zdarzenia, objęty był u pozwanego ubezpieczeniem w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia pojazdów

mechanicznych. Ta okoliczność uzasadnia wystąpienie z roszczeniem zadośćuczynienia przeciwko pozwanemu o naprawienie szkody wyrządzonej powodom w związku ze śmiercią ich syna. Pozwany pismem z dnia 18 listopada w 2003 roku zawiadomił powodów o dokonaniu wpłaty zaliczki na poczet częściowego rozliczenia szkody w wysokości 8.012,00 zł w. Pismem z dnia 24 września 2014 roku powodowie wnieśli o wypłatę zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c. kwot po 100 000,00 zł na rzecz każdego z powodów. Pozwany nie uznał jednak tych roszczeń powodów co do zasady i odmówił wypłaty na ich rzecz jakichkolwiek kwot.

Pozwany (...) SA z siedzibą w W., w odpowiedzi na pozew, wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie solidarnie od powodów na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu podał, że chwili zdarzenia, w następstwie którego zmarł syn powodów, jego sprawca - R. K. korzystał u pozwanego z ochrony ubezpieczeniowej od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Pozwany zaprzeczył, aby powodom przysługiwało zadośćuczynienie w dochodzonej wysokości. Z ostrożności procesowej zaproponował ugodowe zakończenie sprawy poprzez zapłatę na rzecz każdego z powodów zadośćuczynienia w wysokości po 22 000,00 zł oraz zapłacenie połowy kosztów procesu. Zaznaczył, że od czasu wypadku minęło już kilkanaście lat, co powinno być uwzględnione w przy określeniu rozmiarów krzywdy. Poza tym powinna być uwzględniona wypłacona już powodom, w 2004 roku, kwota odszkodowań z art. 446 § 3 k.c. w wysokości po 22 500 zł w (tj. po 25 000 zł w minus 10 % przyczynienia), albowiem kwoty te służyły ułatwieniu przystosowania się powodów do nowej sytuacji życiowej po śmierci syna. Wypłacone w 2004 roku kwoty stanowiły poważną pomoc finansową dla powodów. Poza tym pozwany podniósł zarzut 10 % przyczynienia się zmarłego do powstania zdarzenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13.05.2003 roku, na łuku drogi, kierujący samochodem osobowym- R. K. stracił panowanie nad pojazdem, zjechał z drogi i uderzył drzewo. W wyniku tego zdarzenia syn powodów - M. P. oraz sprawca zdarzenia – Rober K. zmarli śmiercią gwałtowną, w związku z doznanymi obrażeniami ciała. Prowadzone w związku z tym zdarzeniem postępowanie karne zostało umorzone postanowieniem Prokuratury Rejonowej w T. z dnia 8 sierpnia 2003 roku, w sprawie 1 Ds (...), w związku ze śmiercią sprawcy zdarzenia. W chwili zdarzenia kierujący pojazdem korzystał u pozwanego z ochrony ubezpieczeniowej od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Powodowie w 2003 roku zgłosili pozwanemu szkodę do likwidacji. Pismem z dnia 20 października w 2003 roku w wystąpili do pozwanego o wypłacenie im kwot po 25 000 zł z tytułu znacznego pogorszenia sytuacji życiowej (na podstawie art. 446 § 3 k.c.). Pismem z dnia 5 marca 2004 roku pozwany przyznał powodom odszkodowanie na podstawie art. 446 § 3 k.c. w wysokości po 25 000,00 zł na rzecz każdego z powodów i przyjmując przyczynienie się zmarłego do powstania szkody w 10 %, wypłacił powodom w kwoty po 22 500,00 na rzecz każdego z nich oraz 8,012,00 zł tytułem zwrotu kosztów pochówku syna. Wypłata tych odszkodowań poprzedzona była badaniem powodów przez lekarza psychiatrę i wydaną opinią psychiatryczną w przedmiocie stanu zdrowia psychicznego powodów w związku ze śmiercią syna. U powódki stwierdzono wówczas zaburzenia nerwicowe „pod postacią somatyczną” i ustalono, że pozostają one w związku przyczynowym ze śmiercią syna, a u powoda J. P. rozpoznano zaburzenia nerwicowe i depresyjne oraz ustalono, że pozostają one również w związku przyczynowym ze śmiercią syna. Okoliczności te były brane pod uwagę przy ustalaniu wysokości wypłaconego wówczas powodom odszkodowania na podstawie art. 446 § 3 k.c. Powodowie wypłacone im odszkodowanie przyjęli bez zastrzeżeń (nie składali w tym przedmiocie żadnych pisemnych oświadczeń).

Zmarły M. P. w chwili śmierci miał 25 lat, był kawalerem, mieszkał z rodzicami, prowadził firmę ochroniarską i zatrudniał 7 osób. Łączyły go z rodzicami ciepłe relacje, oparte na stosunku bliskiego pokrewieństwa.

Powodowie posiadali dwoje dzieci, poza synem M. - jeszcze córkę W., o 4 lata starszą od zmarłego syna. Córka powodów ma obecnie (...) lata, jest mężatką, mieszka wraz z mężem i córką (wnuczką powodów) w P., oddalonych od 12 km od domu powodów. Powodów łączą z córką ciepłe, rodzinne relacje. Powodowie prawie codziennie kontaktują się z córką telefonicznie, często nawzajem się odwiedzają. Córka wspiera rodziców w trudnych chwilach.

Powódka po śmierci syna przez okres 3 miesięcy korzystała ze zwolnienia lekarskiego. Do 2004 roku leczyła się u dr J. O., a później u lekarza rodzinnego. Syn był oparciem dla powódki, dużo rozmawiali ze sobą, wspólne spędzali czas. Powódka ma obecnie (...) lat, pracuje od (...) lat, jako intendent w szkole. Na śmierć syna powódka zareagowała silną reakcją stresową. Śmierć syna wywołała u niej reakcję depresyjną, przedłużoną, która trwała około jednego roku. Przyjmowała wówczas leki uspokajające. Pogorszenie samopoczucia psychicznego nie spowodowało spadku jej aktywności życiowej, natomiast utrudniło jej samodzielne prowadzenie gospodarstwa domowego. Sposób przeżywania żałoby wynikał z cech osobowościowych powódki. Zaprzestała ona kontaktów towarzyskich. Powódka do dziś nie pogodziła się ze śmiercią syna i „nosi” po nim żałobę. W następstwie śmierci syna u powódki doszło do 5% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Powód z zawodu jest ślusarzem- spawaczem, nie pracuje, od 6 lat pozostaje na emeryturze. Dzielił z synem wszystkie sportowe sukcesy i porażki syna, wspólne świętowali zdobycie przez syna kolejnych osiągnięć sportowych. Szczególna więź pomiędzy ojcem a synem wynikała ze wspólnego prowadzenia gospodarstwa domowego, dzielenia codziennych obowiązków, wspólnego spożywania posiłków, wspólnych rozmów. W okresie trwania żałoby po zmarłym synu występowały u powoda zaburzenia adaptacyjne. Śmierć syna wywołała u powoda reakcję depresyjną, która trwała około jednego roku. Wymagał w tym czasie leczenia w (...). Cechy osobowości nie miały wpływu na długotrwałość zaburzeń emocjonalnych u powoda, miały natomiast wpływ zaburzenia poznawcze o niejasnej etiologii. Tragiczna śmierć syna i stres z tym związany, spowodowały 5 % długotrwały uszczerbek na zdrowiu powoda. Od dnia 27.01.2014 roku powód został, na stałe, zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, z przyczyn 03-L, 07-S.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: opinie biegłego dr n. med. J. O. (k. 159- 167), zeznania powodów (k. 182-183), postanowienie o umorzeniu śledztwa (k. 17- 19), dokumenty akt likwidacji szkody przez pozwanego, dokumentację medyczną (k. 40- 75), dokumenty stanowiące karty akt 86- 108, zeznania świadków : R. S. (k. 145), E. R. (k. 144v).

Strony nie kwestionowały prawdziwości okoliczności wynikających ze złożonych do akt dokumentów.

Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić przymiotu wiarygodności zeznaniom złożonym przez strony i słuchanych w sprawie świadków. Z dowodów tych wynikało, że powodów ze zmarłym synem łączyły ciepłe, bliskie i rodzinne więzi, oparte na wzajemnym pomaganiu sobie, zaspokajaniu potrzeb wynikających z przynależności do rodziny.

Żadna ze stron nie kwestionowała przydatności i wiarygodności treści opinii biegłego dr n. med. J. O.. Z opinii tej wynikało, że tragiczna śmierć syna i stres z tym związany spowodował na zdrowiu psychicznym powodów 5 % długotrwały uszczerbek na zdrowiu. W ocenie biegłego śmierć syna wywołała u obu powodów reakcję depresyjną, przedłużoną, która trwała około jednego roku.

Sąd zważył, co następuje:

Odpowiedzialność pozwanego, w okolicznościach niniejszej sprawy, nie może budzić wątpliwości, skoro sprawca wypadku, w następstwie którego zmarł syn powodów - M. P. (co pozostawało w sprawie okolicznością bezsporną), w momencie zdarzenia korzystał u pozwanego z ochrony ubezpieczeniowej od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Ponadto zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie natomiast z obowiązującym w dniu wypadku § 10 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 9 grudnia 1992 roku w sprawie ogólnych warunków obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów (Dz. U. z 1992 roku, Nr 96, poz. 475 z późn. zm.) z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierowca pojazdu mechanicznego są zobowiązani – na podstawie prawa - do

odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Powodowie jako podstawę prawną swych roszczeń o zadośćuczynienie wskazali art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c.

Rozstrzygając kwestię odpowiedzialności pozwanego w kontekście roszczenia o zadośćuczynienie za krzywdę doznaną przez osoby bliskie zmarłego Sąd podzielił utrwalone już stanowisko Sądu Najwyższego, że spowodowanie śmierci osoby bliskiej może stanowić naruszenie dobra osobistego członków rodziny zmarłego w postaci szczególnej więzi rodzinnej i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c., jeżeli śmierć nastąpiła na skutek deliktu przed dniem 3 sierpnia 2008 roku (por. uchwała SN z 22 października 2010 roku, sygn. III CZP 76/10, Lex nr 604152, z dnia 13 lipca 2011 roku, sygn. III CZP 32/11, Lex nr 852341, wyroki SN z dnia 11 maja 2011 roku, sygn. I CSK 621/10, Lex nr 848128 i z dnia 15 marca 2012 roku, sygn. I CSK 314/11, Lex nr 1164718).

Bez wątpienia śmierć M. P. wywołała u jego rodziców wiele negatywnych przeżyć, w tym poczucie straty i reakcję żaloby. Powodów ze zmarłym łączyły niekonfliktowe więzi emocjonalne, oparte na bliskim pokrewieństwie rodzinnym, codziennych kontaktach, wspólnocie codziennych potrzeb. U powodów po śmierci syna występowały objawy depresyjne. Leczenie psychiatryczne oraz podjęte leczenie farmakologiczne spowodowały, że objawy te ustąpiły w ciągu roku, aczkolwiek powodowie nadal tęsknią za zmarłym synem i nie pogodzili się z jego stratą. Reakcja żaloby u obu powodów miała nietypowy przebieg, powikłana była reakcją depresyjną. Obecnie stan zdrowia psychicznego powodów nie wymaga już leczenia psychiatrycznego ani wsparcia psychologicznego. Długotrwały uszczerbek na zdrowiu, w następstwie śmierci syna, u obojga powodów wynosi po 5 %.

Badając zasadność dochodzonego żądania należy zważyć, że podstawa faktyczna roszczenia dochodzonego w niniejszym procesie (w którym Sąd bada „jedynie” krzywdę doznaną przez powodów po śmierci M. P.) nie jest tożsama z podstawą faktyczną na podstawie, której powodowie otrzymali już odszkodowanie z art. 446 § 3 k.c. Nie mniej ustalając wysokość zadośćuczynienia w niniejszej sprawie, nie można pominąć otrzymanego już przez powodów odszkodowania, które – w okolicznościach niniejszej sprawy, w znaczącym zakresie złagodziło poczucie krzywdy.

Istotnym dla oceny wysokości należnego zadośćuczynienia jest zakres krzywd, jaki został już powodom zrekompensowany odszkodowaniem wypłaconym przez pozwanego w 2004 roku. Otóż z dokumentów akt postępowania likwidacji szkody jednoznacznie wynika, że wypłacone powodom odszkodowanie obejmowało również rekompensatę za krzywdy związane ze stanem ich zdrowia, będącego następstwem śmierci syna. Treść i wnioski opracowanej wówczas opinii psychiatrycznej z dnia 16.02.2004 roku (a więc - w świetle opinii sporządzonej w niniejszej sprawie - w końcowym okresie występującej u powodów relacji depresyjnej) w zasadzie pokrywają się z treścią i wnioskami opinii opracowanych w niniejszej sprawie przez dr n.med. J. O., wydanych również w przedmiocie stanu zdrowia powodów w związku ze śmiercią syna. Biegły O. jedynie dodał, że na skutek śmierci syna u powodów nastąpił 5% długotrwały uszczerbek na zdrowiu. Powodowie występowali wówczas (w 2003 roku) o wypłatę odszkodowania w wysokości po 25.000,00 zł na rzecz każdego z powodów. Przyznano im w 2004 roku odszkodowanie w żądanej wysokości, z tym że wypłacono pomniejszone o 10 % w związku z przyjęciem, że zmarły podjął jazdę przepelnionym samochodem (6 osób) i z nietrzeźwym kierowcą. W rezultacie wypłacono powodom po 22.500,00 zł tytułem odszkodowania z art. 446 § 3 k.c. Z dokumentacji akt likwidacji szkody wynika, że powodowie to świadczenie przyjęli bez zastrzeżeń, przez kolejnych 10 lat nie zgłaszali w tym przedmiocie żadnych roszczeń wobec pozwanego, a więc należy przyjąć, że czuli się zaspokojeni wypłaconymi im kwotami. W tym stanie rzeczy należy stwierdzić, że krzywdy powodów związane z ich stanem zdrowia po śmierci syna, cierpienia związane z poczuciem straty i osamotnienia - oceniane w aspekcie znacznego pogorszenia sytuacji życiowej - zostały już zrekompensowane przez pozwanego. Dokumentacja akt likwidacji szkody wskazuje, że pozwany w postępowaniu likwidacji szkody w sposób wnikliwy zbadał wpływ śmierci syna na stan zdrowia powodów i ustalenia te przyjął przy określaniu wysokości odszkodowania wypłaconego powodom w 2004 roku. Zaznaczyć przy tym należy, że wypłacona wówczas powodom kwota posiadała znaczną wartość, biorąc pod uwagę przeciętne miesięczne wynagrodzenie w 2004 roku (które wynosiło 2.289,57 zł) i porównując z przeciętnym miesięcznym wynagrodzeniem w I kwartale 2015 roku w wysokości 4.054,89 zł.

W tym miejscu należy zważyć, że choć okoliczności powołane przez powodów w podstawie faktycznej żądania zgłoszonego w niniejszym postępowaniu w znaczącym stopniu pokrywają się z okolicznościami powołanymi przez powodów i będącymi przedmiotem ustaleń w postępowaniu likwidacji szkody z 2003 roku, to podstawa prawna żądania zgłoszonego w rozpoznawanej sprawie jest różna od tej na jakiej wypłacono powodom odszkodowanie w 2004 roku. W niniejszym postępowaniu podlega ocenie Sądu rozmiar krzywd doznanych przez powodów w związku z zerwaniem więzi rodzinnej na skutek śmierci syna, która to więź, w utrwalonym już orzecznictwie, jest uznawana za dobro osobiste prawie chronione, którego naruszenie rodzi roszczenia odszkodowawcze.

W niniejszej sprawie nie ma wątpliwości, że spowodowanie śmierci M. P. naruszyło dobra osobiste powodów. Rodzina jako związek najbliższych osób, które łączy szczególna więź wynikająca z pokrewieństwa, podlega ochronie prawnej. Dotyczy to ochrony prawa do życia rodzinnego obejmującego istnienie różnego rodzaju więzi rodzinnych. Więż ta odgrywa doniosłą rolę, zapewniając członkom rodziny poczucie stabilności, bezpieczeństwa, wzajemne wsparcie, pomoc. Zerwanie tej więzi stanowi zatem naruszenie dóbr osobistych członków tej rodziny.

Zgodnie z art. 448 k.c., w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Przepisy prawa nie ustanawiają żadnych kryteriów, na podstawie których winno być ustalane zadośćuczynienie. Wypracowała je natomiast judykatura, a zwłaszcza orzecznictwo Sądu Najwyższego. Wskazuje ono, że zadośćuczynienie ma kompensacyjny charakter, w związku z czym musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być dokonane z uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, m.in. wieku poszkodowanego, czasu trwania cierpień, trwałości i skutków, od rodzaju i stopnia winy sprawcy szkody i odczucia jej przez poszkodowanego (tak m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 1999 roku, sygn. I CKN 1145/99, niepubl.; orz. Sądu Najwyższego z 12 kwietnia 1972 roku, sygn. II CR 57/72, OSNCP 1972/10/183; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 1969 roku, sygn. I PR 224/69, OSNCP 1970/6/111).

Śmierć M. P. spowodowała u powodów szkodę na osobie (krzywdę), przeżywaną do dnia dzisiejszego. Powodowie byli z synem niewątpliwie emocjonalnie związani, a dzień jego śmierci wywołał u nich szereg negatywnych odczuć. Więż między rodzicami a dziećmi jest jedną z silniejszych więzi międzyludzkich. Zerwanie tej więzi przez śmierć dziecka stanowi trudne do wyobrażenia poczucie pokrzywdzenia i nasilenie cierpienia, trudnego do opisanego. Każdy rodzic ma bowiem prawo do wychowania swojego dziecka, obserwowania jego dorastania, wchodzenia w dorosłość i jak najdłuższego towarzyszenia dziecku w jego życiu. Wypadek odebrał powodom możliwość korzystania z tych wartości. Pomimo to śmierć syna nie odbiła się negatywnie na funkcjonowaniu powodów w rodzinie, czy społecznym w szerokim tego słowa znaczeniu.

Odnosząc się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przyczynienia się zmarłego do powstania szkody, to należy zważyć, że zgodnie z art. 362 k.c., jeśli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. W przypadku, gdy odpowiedzialności sprawcy szkody opartej na zasadzie ryzyka, przesłanki zmniejszenia odszkodowania (zadośćuczynienia) winny być formułowane mniej rygorystycznie: po stronie poszkodowanego nie musi zachodzić wina, a wystarczy, że poszkodowanemu można uczynić zarzut obiektywnie nieprawidłowego zachowania się. W okolicznościach niniejszej sprawy ciężar wykazania, że M. P. podejmując decyzję o podróżowaniu przedmiotowym samochodem miał świadomość, że kierowca pił alkohol spoczywał na pozwanym. Również na pozwanym spoczywał ciężar udowodnienia, że jazda w przepełnionym pojeździe w jakimkolwiek stopniu wpłynęła na zaistnienie wypadku, jego przebieg i skutki. Pozwany na tą okoliczność nie powołał żadnych dowodów i tym samym nie wykazał, że zmarły M. P. przyczynił się do powstania szkody i jej rozmiaru.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał roszczenie powodów za zasadne do kwot po 25.000,00 zł., z ustawowymi odsetkami od dnia 1.11. 2014 roku do dnia zapłaty. W pozostałym zaś zakresie oddalił powództwo jako bezzasadne (punkt 3. wyroku).

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c., zgodnie z żądaniem pozwu. Pismem z dnia 24.09.2014 roku powodowie wezwali pozwanego o zapłatę zadośćuczynienia na podstawie art. 448 w zw. z art. 24 k.c. Ubezpieczyciel zakończył postępowanie likwidacji szkody odmawiając, pismem z dnia 10.10.2014 roku, zaspokojenia roszczeń powodów. W tym stanie rzeczy od tej daty pozwany pozostaje w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia w świetle art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003r o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152) zgodnie z którym, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie lub w terminie 14 dni licząc od dnia, gdy przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie okoliczności było możliwe (także art. 817 § 1 i 2 k.c.). Tak więc żądanie odsetek od dnia 1.11.2014 roku należy uznać za uzasadnione w całości.

W punkcie 4. wyroku Sąd – na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 roku, poz. 1025 ze zm.) - nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Koninie) kwotę 2.863,94 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, od uwzględnionej części roszczenia, zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490). Obie strony poniosły koszty w tej samej wysokości, tj. po 3.600,00 zł. Powodowie wygrali proces w 25% (3.600 zł. x 25% = 900 zł), pozwany w 75 % (3.600 x 75%= 2.700,00 zł) i zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu dla pozwanego należy się zwrot od powodów kwoty 1.800,00 zł. zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (tj. 2.700,00 – 9.000,00 zł).

/SSO Mariola Klimczak/